

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 70.643 van 13 januari 1998
in de zaak A. 75.593/XII-332.**

In zake : René VANDEN BREEDEN,
wonende te VILVOORDE,
Damstraat 168

tegen :

de Nederlandse Radio- en Televisie-
uitzendingen in België, Omroep van de Vlaamse
Gemeenschap (BRTN), thans de Vlaamse Radio-
en Televisieomroep (VRT),
die woonplaats kiest bij
Advocaat D. LINDEMANS,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Keizerslaan 3.

DE VOORZITTER VAN DE XIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat René VANDEN BREEDEN op 5 september 1997 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gedelegeerd bestuurder van 17 juli 1997 hem, overeenkomstig artikel 216, 4º, van het personeelsstatuut, definitief arbeidsongeschikt te verklaren met de definitieve ambtsneerlegging tot gevolg;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur R. AERTGEERTS;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 7 november 1997 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 2 december 1997;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter J. BORRET;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat M. BUEKENS, die loco Advocaat J. OOSTVOGELS verschijnt voor verzoeker, en van Advocaat D. LINDEMANS, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur R. AERTGEERTS;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de bestreden beslissing is genomen op 17 juli 1997; dat ze als volgt luidt :

"Gelet op :

- de vaststelling dat de heer R. VANDEN BREEDEN gedurende twee opeenvolgende jaren de beoordeling 'onvoldoende' heeft gekregen;
- het feit dat uit die beoordelingen en de motieven die daaraan ten grondslag lagen en die blijken uit de stukken van het dossier, blijkt dat de heer R. VANDEN BREEDEN definitief beroepsongeschikt is; heb ik overeenkomstig artikel 216, 4º, b, van het personeelsstatuut beslist de heer R. VANDEN BREEDEN definitief arbeidsongeschikt te verklaren met de definitieve ambtsneerlegging tot gevolg, ingaand de 1e dag van de maand volgend op de betekening van mijn beslissing aan de betrokkene";

2. Overwegende dat artikel 216, 4º, b), van het administratief personeelsstatuut van de BRTN waar de bestreden beslissing haar rechtsgrond in zoekt, als volgt luidt :

"Art. 216. Geven eveneens aanleiding tot definitieve ambtsneerlegging onverminderd de bepalingen van artikel 9 inzake het einde van de stage :

(...)

4. de definitieve beroepsongeschiktheid welke vastgesteld wordt door de Raad van Bestuur

a. (...)

b. na de toekenning van twee opeenvolgende beoordelingen 'onvoldoende' of de toekenning van een derde beoordeling 'onvoldoende' in een periode van vijf jaar, zoals bepaald in artikel 47.";

Overwegende dat overeenkomstig artikel 15 van de decreten betreffende de radio-omroep en de televisie, gecoördineerd op 25 januari 1995, zoals vervangen bij artikel 8 van het decreet van 22 december 1995, "de Raad van Bestuur" thans gelezen moet worden als "de gedelegeerd bestuurder";

3. Overwegende dat als eerste annulatiemiddel verzoeker de schending aanvoert van artikel 149 van de Grondwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;

3.1. Overwegende dat de verwerende partij terecht tegenwerpt dat artikel 149 van de Grondwet niet van toepassing is op niet-jurisdictionele beslissingen van administratieve overheden;

3.2. Overwegende wat de beweerde schending van de motiveringswet betreft, dat de verwerende partij terecht opwerpt dat artikel 216, 4º, b, gereproduceerd in 2. hierboven, geen beoordelingsruimte laat voor de gedelegeerd bestuurder, dat als de daar gestelde voorwaarden zijn vervuld deze dus een beslissing als de bestredene moet nemen; dat dit ook blijkt uit artikel 47 van het personeelsstatuut waar artikel 216, 4º, b) naar verwijst; dat het vierde lid van dat artikel 47 immers luidt als volgt :

"Indien de vermelding 'onvoldoende' twee maal na elkaar wordt toegekend, of drie maal wordt toegekend in een periode van vijf jaar, heeft zij de definitieve ambtsneerlegging van het personeelslid tot gevolg.";

dat een beslissing als de bestredene dus tenvolle is gemotiveerd door de vaststelling dat de voorwaarden voor toepassing van artikel 216, 4º, b), zijn vervuld, te dezen dat verzoeker twee opeenvolgende beoordelingen onvoldoende heeft gekregen;

3.3. Overwegende dat het eerste middel niet ernstig is;

4. Overwegende dat als tweede annulatiemiddel verzoeker de schending aanvoert van artikel 6.1. van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, en de miskennis van de rechten van de verdediging en het tegensprekelijk debat; dat hij argumenteert als volgt :

"De beslissing van de gedelegeerd bestuurder, om verzoeker voor 1996 een beoordeling 'onvoldoende' te geven, die aan verzoeker medegedeeld werd bij brief van 12.05.97, werd getroffen vooraleer verzoeker zelfs maar gehoord werd.

De mededeling dat beroep kon aangetekend worden, doet geen afbreuk aan dit gebrek, noch aan de vaststelling dat verzoeker voorafgaandelijk diende gehoord te worden.

Dit is des te meer het geval, waar in casu en uitermate belangrijke sanctie kon volgen.

Daarenboven kreeg verzoeker niet een eerlijke behandeling, noch naar de procesgang (derde middel) noch naar de tijd.

De beslissing werd aan verzoeker kenbaar gemaakt bij aangetekende brief die verzonden werd op 23.07.97, mededelend dat het ontslag zou ingaan op 01.08.97, hetzij na amper 8 dagen. Een dergelijke vooropzeg is een uiting van misbruik (van recht) en een aanfluiting van de meest elementaire en sociale rechten van het individu.";

4.1. Overwegende dat met de verwerende partij aangenomen wordt dat "gesteld dat artikel 6.1. van het E.V.R.M. ter zake toepasselijk is, er naar Belgisch

recht aan is voldaan door de mogelijkheid van een annulatieberoep bij de Raad van State; dat de Raad onder meer in zijn arresten nr. 28.938, p.v.b.a. LAMBREGTS TRANSPORTBEDRIJF, van 1 december 1987 (sub 3.3.3.), en nr. 30.007, THYS e.a., van 5 mei 1988 (sub 3.2.3.1.), zulks omstandig heeft aangetoond";

Overwegende dat behoudens andersluidende bepaling het recht van verdediging alleen van toepassing is in tuchtzaken; dat de onderhavige zaak geen tuchtzaak is; dat het wel zo is dat in principe het bestuur tegen niemand een belastende maatregel kan treffen, zonder dat hem de mogelijkheid wordt geboden zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen;

Overwegende te dezen, dat de "beslissing" van 12 mei 1997 in werkelijkheid een brief is bevattende de mededeling van een zogenaamde beslissing van de gedelegeerd bestuurder houdende toekenning van een beoordeling onvoldoende; dat op dat tijdstip de gedelegeerd bestuurder zijn beslissing nog niet had genomen, dat er nog maar een voorstel van beslissing van de algemeen directeur TV was; dat in de brief van 12 mei 1997 verzoeker attent werd gemaakt op de mogelijkheid kennis te nemen van het gehele beoordelingsdossier alsmede op de mogelijkheid tot het instellen van een administratief beroep; dat verzoeker van deze dubbele mogelijkheid geen gebruik lijkt te hebben gemaakt; dat verzoeker wellicht, misleid door de brief van 12 mei 1997, kon geloven dat de gedelegeerd bestuurder zijn beslissing reeds genomen had; dat in die hypothese met verzoeker kan worden meegegaan waar hij in zijn middel stelt dat de mededeling dat hij administratief beroep kon instellen geen afbreuk doet aan het feit dat hij niet voorafgaandelijk -vooraf gaande aan de in zijn overtuiging reeds tot stand gekomen beslissing van de gedelegeerd bestuurder- werd gehoord; dat hij echter administratief beroep had kunnen instellen juist om die

beweerde procedurefout aan te klagen; dat verzoeker geen enkel excuus aanvoert waarom hij pas bij zijn beroep bij de Raad van State dat bezwaar doet gelden, zodoende de verwerende partij de kans ontnemend om de beweerdte procedurefout goed te maken alvorens de bestreden beslissing te nemen;

Overwegende met betrekking tot het feit dat de bestreden beslissing uitwerking heeft met ingang van 1 augustus 1997 verzoeker niet duidelijk maakt welke "de meest elementaire en sociale rechten van het individu" zijn die geschonden zouden zijn;

Overwegende dat het tweede middel niet ernstig is;

5. Overwegende dat als derde annulatiemiddel verzoeker de schending aanvoert van het algemeen rechtsbeginsel "non bis in idem" en miskenning van het gezag van de door verzoeker eveneens bestreden beslissing van 22 augustus 1996;

5.1. Overwegende dat de beslissing van 22 augustus 1996 -in werkelijkheid van 14 augustus 1996- een tuchtbeslissing is en de onderhavige bestreden beslissing niet; dat met de verwerende partij derhalve aangenomen wordt dat van schending van de "non bis in idem"-regel en van het "gezag van gewijsde" van de beslissing van 14 augustus 1996 geen sprake kan zijn;

Overwegende dat het derde middel niet ernstig is;

Overwegende dat als vierde annulatiemiddel verzoeker de schending aanvoert van het grondwettelijk gelijkheidsbeginsel; dat hij argumenteert als volgt :

"Omstreeks dezelfde tijd waarin de bestreden beslissing getroffen werd, heeft dezelfde overheid ten aanzien van een ander statutair ambtenaar eveneens ontslag uit het ambt gegeven; doch dan wel met behoud van alle pensioenrechten.

Na gedurende 27 jaar het ambt vervuld te hebben als keurpersoneel.

Deze twee statutaire ambtenaren worden door diezelfde overheid derhalve op een verschillende wijze behandeld, waardoor verzoeker ontegensprekelijk gediscrimineerd wordt.

...";

6.1. Overwegende dat de verwerende partij terecht tegen het middel inbrengt wat volgt :

"Om dit middel te onderbouwen, verwijst hij naar de behandeling van 'een ander statutair ambtenaar'. Alleen al die vaagheid -die tegenspraak uitsluit- maakt het middel onontvankelijk en in elk geval ongegrond.";

Overwegende dat het vierde middel niet ernstig is;

7. Overwegende dat, aangezien geen van de aangevoerde middelen ernstig is, de vordering moet worden afgewezen,

B E S L U I T :

Enig artikel.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzing, op dertien januari 1900 achtennegentig,
door :

de H.	J. BORRET,	kamervoorzitter,
Mevr.	A. TRUYENS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. TRUYENS.

J. BORRET.